

Wyrok z dnia 24 listopada 1998 r.

I PKN 453/98

Niepowołanie w kasacji zarzutu naruszenia art. 45 § 1 KP powoduje, iż Sąd Najwyższy nie ocenia zasadności wypowiedzenia umowy o pracę.

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Walerian Sanetra.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 1998 r. sprawy z powództwa Stefana S. przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu „H.” - Halinie N. S.T.C. w E. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 10 lutego 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Stefan S. w sprawie przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu „H.” - Halinie N. S.T.C. w E. o przywrócenie do pracy wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 10 lutego 1998 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo. W kasacji zarzucono naruszenie art. 233 § 1 KPC polegające na daniu wiary świadkowi zeznającemu, iż nieobecność powoda w pracy dnia 20 marca 1997 r. była nieusprawiedliwiona. Podniesiono także zarzut naruszenia art. 30 KP, albowiem - zdaniem wnoszącego kasację - wypowiedzenie umowy o pracę było nieuzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Co do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 KPC należy stwierdzić, iż nie wykazano w kasacji - mimo że tak w niej stwierdzono - iż Sądy orzekające w sprawie dokonały dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów. Według tego przepisu sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Obowiązek ten został spełniony przez Sądy obu instancji, które szczegółowo rozważyły materiał dowodowy i trafnie przyjęły, iż nieobecność powoda w pracy w dniu 20 marca 1997 r. była nieusprawiedliwiona.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 30 KP trzeba stwierdzić, iż:

- nie wskazano w kasacji, który z paragrafów tego artykułu miałby być naruszony. Jest to wystarczająca przesłanka do nieuwzględnienia tego zarzutu ze względu na niewskazanie podstawy kasacyjnej, wbrew wymaganiom z art. 393³ KPC;

- po wtóre - jeżeli wnoszącemu kasację chodzi o przepis § 4 (nakazujący podać przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę), to jest niewątpliwe, iż przepis ten nie został naruszony. Strona pozwana w piśmie wypowiedającym wskazała, iż przyczynami podjęcia tej czynności jest zaniżanie wagi (ze szkodą dla strony pozwanej) oraz nieusprawiedliwiona nieobecność dnia 20 marca 1997 r. Sądy pierwszą z tych przyczyn uznały za nieudowodnioną. Jednakże należy podzielić ich pogląd, że jednodniowa nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy jest przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę. Nadto należy wyraźnie stwierdzić, że kasacja kwestionująca zasadność wypowiedzenia umowy o pracę, w której nie podniesiono zarzutu naruszenia art. 45 § 1 KP, nie może być uwzględniona. Ten to bowiem przepis wprowadza wymóg zasadności wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nie określony. Natomiast powołany w kasacji art. 30 KP reguluje w § 4 jedynie formalny wymóg podania przyczyny w piśmie wypowiedającym umowę o pracę. Sąd Najwyższy rozpoznaje zaś kasację we wskazanych w niej granicach, a z urzędu bierze pod uwagę jedynie nieważność postępowania (art. 393¹¹ KPC). Granice kasacji wyznaczają jej podstawy (przepisy prawa naruszone zdaniem wnoszącego ją) oraz uzasadnienie.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====